

HEIDEDUVEL

Dawn Faber

1.

De eerste keer dat ik haar zag, was op de dag dat mijn dochter Sterre geboren werd. Het was koud, *zo verdomd koud* in de operatiekamer. Ik lag te trillen op de operatietafel. Armen en benen uitgestrekt en vastgesnoerd als aan een Latijns kruis. Het was een geplande keizersnede, er kon bijna niets mis gaan. *Bijna* niets. Maar de ruggenprik werkte niet naar behoren. Er werd gewacht. Lachgas toegediend. En op dat moment zag ik *haar*: een magere, grauwe gedaante, met een gapende mond en melkwitte ogen die deels schuilgingen achter een dunne, donkere bos warrig haar. Er ging een schokgolf van paniek door me heen, maar door de verdoving was dat van korte duur.

Ze was het laatste wat ik zag, voordat ik onder zeil ging.

Dit is het, dacht ik. Nu ga ik dood.

Toch werd ik – tot mijn verbazing – weer wakker. Ik hoorde iemand praten, opende mijn ogen en was compleet gedesoriënteerd. Mijn hart klopte hevig en mijn longen vulden zich met ijskoude lucht. Ik was me dan mentaal niet volledig bewust van de situatie waarin ik mij bevond, maar iedere zenuw in mijn lichaam liet me weten dat ik herrezen was. Ik had het overleefd.

Een verpleegkundige plaatste een kartonnen spuugbakje op mijn borst. Ik probeerde me te focussen op de inhoud ervan. Het was een foto van een pasgeboren baby.

Mijn baby.

Opeens schoot er een misselijkmakende paniek door mijn lijf. Mijn buik was weg, mijn kind verdwenen. Hardop vroeg ik waar ze was. De verpleegkundige naast mij zei dat ze bij mijn man was. Hij was op zijn beurt terug naar onze kamer gegaan en werd op dit moment opgeroepen om naar de uitslaapkamer te komen. De woorden kalmeerden me niet. Toch legde ik mijn hoofd weer op het kussen en wachtte gespannen af.

Ik trilde. Het was koud.

Die kou is nooit meer weggegaan. Niet toen mijn man met een brede glimlach aan mijn bed stond. Niet toen ik de couveuse zag. Zelfs niet toen ik mijn dochter voor het eerst vasthield. Ik was blij om haar te zien en dat ben ik nog steeds, laat dat duidelijk zijn, maar die *kilte* gaat tot diep in mijn botten. De eerste maanden stond ik rillend op en ging klappertandend naar bed, ook toen het midzomer was en de mussen dood van het dak vielen.

Tegen de tijd dat de bladeren van de bomen rood begonnen te kleuren en de dagen korter werden, werd mijn lichaamstemperatuur iets dragelijker.

Mijn dochter is nu vier maanden oud. Ze is werkelijk een geweldig kind: ze slaapt al weken door, eet goed en ontwikkelt zich naar behoren. Ik voel me grotendeels gelukkig.

Grotendeels, want toch knaagt er iets.

Nooit kijkt ze me direct aan. Ze weet dat ik haar vasthoud en erkent ook mijn aanwezigheid, maar haar blik gaat altijd langs mij heen. Vele

malen heb ik achter me gekeken, maar het is me tot op heden niet gelukt te ontdekken wat haar aandacht trekt.

Wat ik wel weet, is dat mijn nekharen ervan overeind gaan staan en ik mezelf bekeken voel. Uiteraard niet door haar, maar door iets anders. Door een vreemde entiteit.

Door de gedaante uit de operatiekamer.

En ze is er altijd al geweest. Vanaf de dag dat we hier naartoe verhuisden wist ik dat er iets loos was. Iedere nacht hoorde ik gekraak op zolder. Soms klonk het alsof iets of iemand met lange nagels over de muren schraapte. Er zijn nachten geweest dat ik constant in en uit bed stapte, op zoek naar de bron van zacht getik of een aanhoudende piepton. Toen ik het mijn echtgenoot Thomas vertelde, zei hij dat ik paranoïde was. Zo zou het gekraak louter het houtwerk zijn, dat uitzette en weer inkromp, en muizen waren de bron van het schrapende geluid. Alles had een logische verklaring.

Ik probeerde het naast me neer te leggen. Hij zou vast gelijk hebben, het bovennatuurlijke bestaat niet. Ik beeldde het me in. Dus begon ik overal meer rationele verklaringen voor te zoeken. Voor de koude windvlagen in afgesloten ruimten. Spullen die van positie veranderden wanneer ik even niet keek. Onnatuurlijke klanken die overdag vanuit het heidegebied kwamen, alsook de schaduwen net voorbij de bosrand.

Jammer genoeg lukte het niet altijd en diep van binnen geloofde ik nog steeds dat iets bovennatuurlijks ons lastigviel, maar ik hield het voor me. Tot de geboorte van Sterre.

‘Het is me vanuit het ziekenhuis gevolgd, ik weet het zeker,’ zeg ik zacht.

Vanuit de woonkamer kijk ik naar buiten, naar het grote stuk weiland en de daaraan grenzende bossen achter ons huis. Vroeger graasden er paarden, maar die hebben wij van de hand gedaan. We hadden er simpelweg geen tijd meer voor. Nu ik werkeloos thuis zit heb ik weer voldoende tijd, maar het weiland blijft nagenoeg leeg, afgezien van de mist die zo nu en dan boven het land zweeft. Nu hoef ik niet zozeer een stel paarden in mijn bezit te hebben – eigenlijk heb ik weinig met die dieren op – maar wat kleinvee zou best leuk zijn.

Mijn gedachten keren terug naar de realiteit. Mijn man kijkt me fronsend aan.

‘Wat is je gevolgd? Heb je het weer eens over die hallucinatie?’

‘Het was echt, Thomas.’

‘Het was een effect van het inhaleren van lachgas, niet meer en niet minder, dat weet je best.’

Met een zucht keer ik me weer naar het raam. Laat ook maar zitten. We hebben deze discussie al vaker gevoerd en steeds komt het op hetzelfde neer: het was een hallucinatie, ik moet het naast me neerleggen of met een professional gaan praten. Mijn man heeft gelijk. Hij heeft *altijd* gelijk. Soms maakt me dat best kribbig, waar ik achteraf weer van baal. Daarom kap ik gesprekken als deze ook vaak af, voordat ik weer in die negatieve spiraal beland.

Ik hou mijn kop thee tegen mijn borst gedrukt en probeer zoveel mogelijk warmte in mij op te nemen. Het begint te schemeren. Weer gaat er een rilling door mijn lijf.

‘Toch voel ik me bekeken,’ mompel ik.

‘Er is hier verder niemand, schat, geloof me nu maar. De ramen en deuren zitten op slot en we hebben twee nachtsloten op de voordeur.’

‘Ik weet het.’ Had ik nu maar mijn mond gehouden.

‘Niemand kan binnenkomen zonder dat we het merken.’

‘Ik weet het.’

‘Nou dan. Hou er alsjeblieft over op, je maakt me nerveus.’

Ik doe wat hij me verzoekt en rep er niet langer over. Hij zal me toch nooit geloven. Niet zonder bewijsmateriaal.

‘Dagmar,’ zucht hij, ‘ik maak me zorgen om je. Morgen ga ik naar het buitenland en om jou zo in je eentje achter te laten... Ik voel me er niet goed bij. Misschien kan ik mijn moeder vragen hier een tijdje te logeren?’

Ditmaal kijk ik hem fronsend aan. Dacht hij nu werkelijk dat ik voor twee maanden met mijn schoonmoeder in één huis zou willen verblijven? Of de gedaante nu echt is of niet, dat loeder is sowieso vele malen erger.

Thomas knikt. Hij heeft mijn woordeloze reactie ontvangen en begrepen.

‘Heb jij een betere suggestie?’ vraagt hij. ‘Het gaat me echt niet meer lukken deze reis af te zeggen. Er zijn geen vervangers en als ik mijn werk wil behouden, moet ik wel gaan.’

Ik schud mijn hoofd. Mijn familie woont in het noorden van het land terwijl wij aan de Belgische grens wonen. Naast mijn drukbezette vriendin Sahar heb ik nauwelijks andere vrienden, dankzij mijn jarenlange carrièreregerichte manier van leven. Ik dacht ze wel te hebben, maar zij zagen mij louter als een collega. Toen ik het bedrijf gedwongen verliet, verdween ik uit hun gedachten.

Met een schuin oog kijk ik naar de keurig opgestapelde geboortegeschenkjes die nog altijd op het dressoir staan. Vijftig stuks besteld, rekening houdend met mijn oud-collega’s. Slechts twintig opgehaald door familie, Sahar en enkele vrienden van Thomas. Het is bedroevend.

‘Ga nu maar, ik red me wel,’ zeg ik. ‘Je hebt gelijk, het is gewoon een hallucinatie geweest.’

Een knuffel en een vlugge kus. Vervolgens loopt Thomas naar de trap.

‘Goed. Ik ga mijn laatste spullen pakken.’

‘Kunnen ze echt niemand anders naar Dubai sturen?’

‘Ze willen alleen de besten. Ik kan er ook niets aan doen dat ik zo ongelooflijk goed in mijn werk ben.’

Een brede grijns verschijnt op zijn gezicht. Ik noem hem gekschend een opschepper en neem een slok van mijn inmiddels lauw geworden thee. Hij snelt naar boven.

Hoewel ik weet dat ik het voor mijn gemoedsrust niet zou moeten doen, staar ik toch naar de rand van het bos. In de verte zie ik iets bewegen. Waarschijnlijk is het een hert. Voor alle zekerheid pak ik de verrekijker van de vensterbank en zoek naar wat ik zojuist zag. Ik vang nog net een glimp op van het wezen, voor het in de mist verdwijnt.

Het leek wel op zijn achterpoten te lopen...

Nee. Dat is onmogelijk. Dit deel van het heidegebied wordt nooit door mensen bezocht. Het is te ver van het wandelpad af en als iemand via het weiland ernaartoe was gelopen, had ik het wel opgemerkt.

Voor de zekerheid controleer ik alle sloten op de ramen en deuren, alvorens ik ook naar boven ga. Misschien lukt het mij de spanning en kou uit mijn lijf te verdrijven met wat hulp van een warm bad en goede nachtrust.

Ik ben altijd al de vreemde eend in de bijt geweest. Op school had ik weinig vriendjes en vriendinnetjes, ik zat altijd met mijn gedachten ergens anders. Jarenlang heb ik gezocht naar een plaatsje waar ik me

thuis voelde. Waar mensen mij zouden begrijpen en ik me niet constant zou hoeven verdedigen omdat er weer eens voor de zoveelste keer een misverstand was ontstaan. Van het zoeken werd ik moe en depressief. Ik wist dat er iets mis was, maar wat? Mijn ouders weten het eerst aan baldadige klasgenoten. Het zou jaloezie zijn, omdat ik ondanks al mijn problemen toch redelijk goede cijfers haalde. Of omdat ik aardig creatief was. Mijn ouders bedoelden het goed, maar het loste niets op. Ik raakte steeds meer verstrikt in de negatieve emoties, ook al deed ik zo mijn best het niet aan de buitenwereld te laten zien. Ik probeerde te spiegelen. Paste me zoveel mogelijk aan om maar niet op te vallen en kopieerde het gedrag en de taal van mijn leeftijdsgenoten.

Uiteindelijk schoot ik er niets mee op en was ik tot overmaat van ramp mijn eigen identiteit kwijt. Toen beseften mijn ouders dat er meer speelde dan alleen de standaard schooldramatiek. Ze brachten me naar artsen en therapeuten, hebben me assertiviteitstrainingen laten volgen, deden zo hun best om me te helpen, maar voor mijn gevoel hielp het niet. Diep van binnen heb ik medelijden met ze. Zij hebben niet gevraagd om met een depressief kind opgescheept zitten. Vooral niet terwijl ze al genoeg problemen hebben.

Het moment dat ik alle moed bij elkaar raapte en het huis uit ging om te studeren, was tevens het moment waarop ik een vrolijk masker opzette. Voor zover mijn ouders weten, ben ik "uit de fase gegroeid" en gaat alles prima, vooral nu ik Thomas aan mijn zijde heb. Ik wil ze niet opzadelen met mijn vreemde gedachten en problemen. Tot nu toe weet ik de façade goed in stand te houden. Zolang zij maar onbezorgd zijn.

Volgens mij is het vroeg in de ochtend als het bed opveert. Het zal nu vast half zes zijn, het tijdstip waarop Thomas wordt opgehaald.

Vreemd genoeg heb ik de wekker niet gehoord, terwijl ik normaal gesproken de eerste ben die er wakker van word.

Doezelend wacht ik af tot hij me op mijn wang kust en afscheid neemt, maar er gebeurt niets. Ik voel alleen de koude luchtverplaatsing op het moment dat hij langs het bed loopt en de kamer verlaat. De deur tikt zacht tegen de stijl. Dat is gek. Ik open mijn ogen en kijk naar de wekkerradio. Drie uur. Misschien is hij naar het toilet gelopen.

Voorzichtig tast ik naast me en kijk vervolgens om. Ik verstijf.

Thomas ligt nog in bed.

De paniek welt in me op. Ik weet heel zeker dat ik iemand de kamer heb horen verlaten. Snel draai ik me weer richting het nachtkastje en kijk naar het schermpje van de babyfoon. Sterre slaapt nog, haar knuffelbeertje tegen haar gezicht gedrukt. De muziekmobiel boven haar wiegt zachtjes heen en weer. De paniek bereikt zijn hoogtepunt. Als dat ding beweegt, moet er iets of iemand in haar kamer zijn! Ik spring uit bed en bevind me binnen luttele seconden bij de deur naar haar kamer, bewapend met een honkbalknuppel die ik sinds een paar jaar – na een poging tot inbraak – onder mijn bed heb liggen.

Ik duw de deur voorzichtig open. De vrieskou die vanuit het kamer-tje komt verrast me. Het raam staat op een kier. Na mezelf ervan verzekerd te hebben dat er naast mijn dochter niemand in de kamer is, sluip ik naar het raam en sluit het. Dit is vreemd. Alarmerend, ook. Ik weet heel zeker dat ik alle ramen en deuren heb gecontroleerd voor ik ging slapen. Het is onmogelijk de ramen van buitenaf te openen zonder het kozijn of het glas te beschadigen. Of is dit de vluchtroute van een inbreker geweest? Ik kijk naar buiten, naar de vrijwel ondoordringbare duisternis achter ons huis. Het goedkope lantaarntje dat we deze zo-

mer in de tuin hebben geplaatst flikkert. Verder zie ik geen enkele beweging.

Uit voorzorg haal ik Sterre uit haar bedje. Stel je voor dat er iemand in ons huis rondneust! Ik loop op mijn tenen terug naar onze slaapkamer en por Thomas met het uiteinde van de honkbalknuppel. Eindelijk wordt hij wakker en hoort mijn korte uitleg aan. Nadat ik uitgesproken ben, slaakt hij een zucht.

‘Hoe vaak heb je deze avond de sloten gecontroleerd?’ vraagt hij.

‘Twee keer. Eén keer na Sterres laatste voeding, daarna nog eens voor het slapen gaan.’

‘Nou dan. Er kan niemand binnen komen.’

‘Maar het raam in de babykamer stond open!’

‘Weet je het zeker?’

‘Verdomme, Thomas. Natuurlijk weet ik het zeker. Ik ben toch niet gek!’

Hij staat op en mompelt onder zijn adem dat hij daar zijn twijfels over heeft. Als ik hem een duwtje met de knuppel geef en boos aankijk, merkt hij op dat het maar een grapje was. Ik kan er anders niet om lachen.

‘Ik loop wel een rondje door het huis,’ zegt hij. ‘Breng de kleine maar weer naar bed.’

‘Geen denken aan. Wat als er opeens iemand in haar kamer staat?’

‘In dat geval heb ik medelijden met degene die tegenover Dagmar de Tijgermoeder komt te staan. Vooral als je zo met die knuppel staat te zwaaien.’

‘Kom je aan mijn kind, dan kom je aan mij.’

‘Niet te hard slaan, hè. Het zou jammer zijn wanneer er bloed op die mooie lichtroze muren komt. Je weet hoe lang ik daarmee bezig ben geweest.’

‘Ja, twee uur voordat je er de brui aan gaf en ik de rest heb gedaan.’

‘Ik moest naar het toilet.’

‘Je hebt er een uur op gezeten.’

‘Ik moest *heel nodig* naar het toilet.’

‘Omdat je Pokémon Go zat te spelen en er een Dratini op de toiletrolhouder zat, als ik het me goed herinner. Ga je nu nog op zoek naar wie of wat er in huis is geweest, of hoe zit het?’

Hij rolt met zijn ogen en loopt de kamer uit. Ik hoor hem de trap afdalen, deuren opentrekken en rondlopen. Na enkele zenuwslopende minuten komt hij hoofdschuddend terug.

‘Er is niemand en er staat verder niets open. Kunnen we nu gaan slapen?’

‘Maar het raam op de babykamer dan?’

‘Misschien zat de grendel niet goed en is die door de wind open gewaaid.’

‘Maar ik...’

‘Dagmar, ga alsjeblieft slapen. Ik word over twee en een half uur opgehaald en zou graag nog even mijn ogen willen sluiten, oké?’

Zonder nog iets te zeggen breng ik onze dochter terug naar haar eigen bedje. Zodra ze het matras raakt opent ze haar oogjes. Ik fluister zoete woordjes terwijl ik haar toedek, tot ik beseft dat ze weer langs me heen kijkt, richting het raam. Mijn hart slaat over.

Ik durf me niet om te draaien. Met mijn rug naar het raam en mijn ogen op Sterre gericht loop ik achteruit. Ik voel het gordijn tegen mijn

hand en trek ik dit dicht. Wat er zich ook buiten het raam bevindt, het zal ons niet meer kunnen begluren.

Mijn dochter wendt haar blik meteen af, sabbelt wat op haar vuistje en graait vervolgens naar haar knuffel om deze weer tegen zich aan te drukken. Er was iets. *Er is daadwerkelijk iets, daarbuiten. En het enige wat ons scheidt, is glas en een lap stof.* Wat zou Thomas zeggen? Dat het toeval is. Puur toeval. Ik haal diep adem en doe mijn best mezelf ervan te overtuigen dat ik het mis heb. Met knikkende knieën begeef ik me naar het bedje en aai voorzichtig over de zachte haren van Sterre.

‘Ga maar weer slapen, meisje,’ fluister ik haar toe.

Zelf zal ik waarschijnlijk geen oog meer dichtdoen.

Na ruim twee uur rusteloos in bed te hebben gelegen, zit ik aan de keukentafel met een grote mok koffie en een enorme hoofdpijn. Thomas is druk in de weer om zijn checklist af te werken. Tickets, de laatste spulletjes voor in de handbagage, alle opladers voor diverse apparaten.

‘Ik vind het wel jammer dat ik jullie een paar maanden moet missen, hoor,’ verzucht hij. ‘Zou Sterre me nog wel herkennen wanneer ik terugkom?’

‘Vast wel. Tenzij je een baard laat staan, natuurlijk, maar dat zal niet zo gauw gebeuren.’

‘Shit, mijn scheerapparaat!’

Hij sprint naar boven, naar de badkamer en rommelt in de lade. De harde geluiden zijn onuitstaanbaar. God, het voelt alsof mijn hoofd uit elkaar gaat barsten. Even nog. Hij wordt zo opgehaald en dan heb ik rust. Het is heel erg dat ik er zo over denk, maar ik verlang op dit ogenblik enorm naar de stilte.

Er klinkt een claxon. Zo te horen loopt mijn man vlug naar de kinderkamer en komt na enkele seconden weer naar beneden.

‘Ik heb haar nog een laatste kus gegeven,’ zegt hij. ‘Ze heeft zichzelf gekrabd, denk ik. Er zit een flinke kras op haar wang. Maar goed, ik ben weg, als alles goed gaat, ben ik binnen tien uur in Dubai. Ik zal je een berichtje sturen zodra we zijn geland.’

Ik knik en geef hem een allerlaatste knuffel. We zeggen dat we van elkaar houden, dat we goed op onszelf moeten passen en dat we elkaar gaan missen. Daarna pakt hij zijn koffers en reistas, loopt de deur uit en zwaait nog eenmaal voor hij de taxi instapt en mij hier achterlaat. Een ritueel dat zich om de twee jaar voltrekt.

Het went nooit.

Ik sjok langs de keukentafel en pak de ouderunit van de babyfoon om deze mee naar de woonkamer te nemen. Daar plof ik op de bank en trek een fleecedeken over me heen. Met wat geluk kan ik nog twee uurtjes slapen voor Sterre wakker wordt.

1.

Op blote voeten loop ik door het veld achter ons huis. Nat gras reikt tot aan mijn knieën. Net achter de bosrand ligt het heidegebied. Het oog donker en bijna spookachtig dankzij de schemering. Ik hoor takken kraken. Af en toe valt er iets op de reeds gevallen bladeren.

Even kijk ik achterom. Ons huis lijkt mijlenver van mij vandaan. Er brandt licht. Boven me worden sterren langzaam zichtbaar. De maan heeft een eigenaardig rode gloed.

Ik hoor witte ruis. Het wordt steeds luider en luider en komt vanuit de bossen. Mijn adem stokt als ik mijn blik erop richt. Een grijsgrauwe gedaante tussen de bomen, broedmager en lang. Die lijkt me met open mond aan te kijken. Helwitte ogen zonder irissen staren mij aan.

Er klinkt een schrille krijs.

Ik schrik wakker en snak naar adem. Door de babyfoon hoor ik mijn dochter huilen.

‘God, oh God,’ fluister ik tegen mezelf, in een poging me wat sneller naar het hier en nu te brengen. ‘Oké. Het was maar een droom. Niets anders dan dat. Het is niet echt.’

Ik wrijf in mijn ogen voordat ik naar boven ga. Sterre schreeuwt moord en brand, zelfs wanneer ik haar uit haar ledikant haal. Normaal

is het lichaamscontact al voldoende om haar tot rust te brengen. Misschien heeft ze last van een sprongetje, of darmkrampen. Arm kind, kon je me maar vertellen wat er scheelt. Ik vervolg mijn bezigheden – verschonon, naar beneden lopen, Sterre in de box leggen om een flesje klaar te maken – terwijl ik tracht het nare beeld van de gedaante uit mijn hoofd te krijgen. Die verdomde angstaanjagende kop heeft zich zowat op mijn netvlies gebrand.

Pas als mijn dochter na een kwartier eindelijk haar fles krijgt, is ze tevreden. Gelukkig, het is weer stil in huis. Het ritme van de dag keert geleidelijk terug. Sterre voeden en in de box leggen zodat ze kan spelen en in slaap kan vallen terwijl ik het huishouden doe. Vier uur later weer verschonon, voeden, et cetera. Het is eentonig. Saai, zelfs. Maar het zal toch moeten gebeuren. Zoals mijn moeder zou zeggen: “de kaboutertjes zullen het niet doen”.

Zo nu en dan kijk ik door het achterraam naar buiten. De bladeren van de bomen hebben prachtige, warme tinten gekregen. Hier en daar is nog een vleugje groen te zien. Sinds mijn bevalling zijn de dagen voorbij gevlogen. Alle veranderingen die normaal gesproken zo vanzelfsprekend zijn, hebben mij dit jaar overvallen. Opeens waren de jonge zwaluwen uitgevlogen en was de zomer voorbij. De bomen veranderden van kleur en Nederland werd steeds langer door de duisternis omhuld. Waar is de tijd toch gebleven? Het lijkt wel gisteren dat ik met mijn hoogzwangere buik aan de cardiotocograaf lag. Toen ik net te horen had gekregen dat Sterre in stuit lag en de keizersnede gepland werd. Toen ik er nog vanuit ging dat die keizersnede van een leien dakje zou gaan. Een routineoperatie. Er kon bijna niets verkeerd gaan. En toch werkten zowel de ruggenprik als het lachgas niet.

Niets is gegaan zoals ik het me had voorgesteld. Ik had pijn vanaf de eerste dag van mijn zwangerschap. Moest al snel in de ziektewet. Kreeg te horen dat ik werd ontslagen. En dan ook nog die verdomde keizersnede. Nodeloos om te zeggen dat de roze wolk ver te zoeken was, ook al heb ik de buitenwereld doen geloven dat ik gelukkig ben.

Ik leg mijn stofdoek weer in de kast. Het is voor nu even genoeg geweest. Zuchtend haal ik een lege doos en zet daar de overgebleven geboortegeschenkjes in. Ik had verwacht dat ze allemaal op zouden gaan. Sterker nog, ik was bang dat ik er te weinig zou hebben, omdat ik dacht dat mijn oud-collega's contact op zouden nemen om op kraamvisite te komen. Maar helaas waren mijn verwachtingen te hoog. Uit het oog, uit het hart. Ik kreeg een kaartje met daarin hun namen geschreven en verder hoorde ik niets meer van ze.

Tot zover de collegialiteit. Het zit me nog steeds dwars, hoewel ik weet dat ik me er niets van aan zou moeten trekken. Ik voel me toch behoorlijk op mijn hart getrapt, mijn maag draait zich om als ik eraan denk. Eigenlijk had ik dit gedrag aan moeten zien komen. De laatste weken voor mijn verlof – en tevens het einde van mijn dienstverband – werd ik zo'n beetje met de nek aangekeken. Ik zat deels in de ziektewet, voor hen was ik nutteloos.

Eén collega in het bijzonder liet me dat ook weten. Op dat ogenblik vroeg ik mij af wat er gebeurd was met de menselijkheid onderling. Begon aan mezelf te twijfelen. Had zo enorm veel verdriet.

Dat heb ik nog steeds.

Tranen wellen op. Ik voel me zo nu en dan zo eenzaam en nutteloos en het lijkt wel alsof ik iedere keer de veroorzaker ben van mijn eigen problemen. Nooit kan ik eens de schuld bij iets of iemand anders leg-

gen. Het ligt altijd maar aan mij. Ik ben de boosdoener. Nooit doe ik iets goed.

Een tsjirpend geluid klinkt vanuit mijn telefoon. Er is een bericht binnengekomen van een van de vrouwen van het zwangerschapsforum. Ze kent me nauwelijks, haar nummer staat niet eens in mijn telefoon.

“Hoi Dagmar, ik moest opeens aan je denken,” leest het bericht. “Hoe gaat het met je?”

“Ach, het gaat zo zijn gangetje. Met jou alles goed, hoop ik?” stuur ik terug.

Binnen een halve minuut heeft ze gereageerd.

“Zeker, lekker genieten van de kleine. We horen zo weinig van je.”

“Constant druk, hè!”

“Haha, ja! Ik zie je snel weer op het forum?”

“Tuurlijk, binnenkort een nieuwe foto van Sterre. Xx.”

Daar laat ik het bij. Het toneelstuk is afgelopen, het masker mag weer worden opgeborgen voor de volgende keer.

Ik droog mijn wangen met de mouw van mijn trui. Jezus, Dagmar, trek het je toch eens niet zo aan. Wat gebeurd is, is gebeurd, en iedereen die je de rug toe heeft gekeerd is de moeite niet waard. Je hebt er altijd al alleen voor gestaan. Vroeger, nu en later.

Ik sta op, stop de met geschenkjes gevulde doos in de kast en draai deze op slot. Weer een hoofdstuk afgesloten. Nu is het tijd voor een grote mok koffie.

Rond een uur of vijf, op het moment dat ik net een pizzapunt naar binnen schuif, ontvang ik een bericht van Thomas. Zijn reis is goed gegaan en hij zit nu in de taxi richting het hotel waar hij op kosten van de zaak

verblijft. Als projectmanager bij een multinational heeft hij het goed voor elkaar. Zelf heb ik jaren als manusje-van-alles op kantoor gewerkt, tot men mij vertelde dat ik overbodig was. Ik ben inmiddels ruim vijftig afwijzingen verder en ben de hoop aan het verliezen. Wie wil er nu een moeder van een pasgeboren kind in dienst nemen?

Ach, laat ik het van de zonnige kant bekijken. Ik heb nu wel voldoende tijd om aan Sterre te spenderen. Meer dan voldoende. Vieren-twintig uur per dag, zeven dagen per week binnen de muren van dit huis in *the middle of nowhere*. Boodschappen laat ik tegenwoordig thuisbezorgen, dat is voor mij handiger en goedkoper dan steeds met de auto heen en weer te rijden. Het maakt mijn sociale leven echter wel ontzettend sober.

Na het avondeten en de afwas slenter ik door de woonkamer en neem plaats op de bank. Binnen niet al te lange tijd zal de zon ondergaan. Voordat mijn dochter wakker wordt, kijk ik nog wat tv. Op het moment dat Sterre zacht begint te klagen, zet ik de televisie uit en maak de fles klaar. Tijdens het voeden komen de enige geluiden in huis van het kleine meisje dat tevreden in mijn arme ligt. Wat een zaligheid. Niets zou dit moment mogen verstoren. Zoiets moois en onschuldigs.

Zodra ze haar flesje leeg heeft gedronken leg ik haar rechtop tegen mijn borst om haar te laten boeren. Heel even ligt ze ontspannen tegen mij aan, tot ze plots haar hoofdje opheft en haar spieren aanspant. Haar rugje buigt op zo'n manier dat het lijkt alsof ze uit mijn greep wil ontsnappen.

'Wat is er, lieverd?' vraag ik haar. 'Het is goed, ik ben bij je. Mama is...'

In de weerspiegeling van het televisiescherm zie ik de bleke gedaante achter me staan. Lichte ogen loeren naar Sterre. Een hand met

onnatuurlijk lange vingers wordt tegen de ruit gelegd. Ik krijg het ijs- en ijskoud en mijn maag draait zich om.

Meteen sta ik op en vlucht met Sterre naar het toilet. De deur draai ik op slot. Hier zijn geen ramen. Geen manier voor ... voor *wat het ook is* om hier binnen te komen. Mijn dochter krijgt moord en brand. Ik probeer haar te kalmeren, ook al gaat mijn eigen hart als een malle tekeer. Shit, wat moet ik nu? De enige persoon in mijn omgeving is mijn schoonmoeder, en wat zou zij nu tegen dat wezen moeten beginnen? Ik haal mijn telefoon uit de zak van mijn vest – godzijdank hou ik die te allen tijde bij me – en zoek naar het nummer van de politie. Is dit nu spoed, of niet? Het is wel een directe dreiging. Toch het alarmnummer bellen. Al snel wordt er opgenomen. Ik kan de operator bijna niet verstaan door het aanhoudende gehuil van Sterre.

‘Er staat iets in mijn achtertuin,’ roep ik. ‘Het lijkt op een lijkbleek, mager persoon maar – maar het is niet menselijk! Ik weet niet hoe ik het uit moet leggen. Ik ben hier alleen met een baby in huis en ben doodsbang!’

De vrouw aan de andere kant van de lijn probeert me te kalmeren en vraagt naar mijn adres. Nadat ik haar de informatie heb gegeven, word ik doorverbonden met de regionale meldkamer. De centralist vertelt me dat er een melding wordt gemaakt en dat hulp onderweg is. We blijven contact houden tot de politie aanbelt. Pas als ik er zeker van ben dat de gedaante zich niet in huis bevindt, snel ik naar de voordeur. Een agente blijft bij me terwijl haar collega de directe omgeving doorzoekt.

‘Kunt u een signalement geven?’ vraagt ze me.

Uiteraard kijkt ze me aan alsof ik krankjorum ben zodra ik dat wat ik gezien heb omschrijf. Toch weet ik heel zeker dat de gedaante er zo

uitziet. Bleek. Onmenselijk. Een monsterlijke gedaante die je normaal alleen in horrorfilms ziet.

‘En u weet zeker dat u klaarwakker was? Begrijp me niet verkeerd, maar dit is de eerste keer in mijn carrière dat iemand zoiets beschrijft.’

‘Ik weet het zeker. Mijn dochter had net de fles gehad, ik wilde haar laten boeren, zij reageerde op iets achter me en ik zag de weerspiegeling in het televisiescherm.’

‘Het kan geen speling van het licht zijn geweest?’

‘Absoluut niet!’

Even kijkt de agente me bedenkelijk aan. Haar collega voegt zich weer bij ons en zegt dat hij niets heeft gevonden. Enerzijds ben ik opgelucht, maar anderzijds kan dit een reden voor hen zijn om mij niet serieus te nemen.

‘Misschien is het een of andere grapjas in een kostuum geweest,’ zegt de agent als hij het signalement heeft gelezen. ‘Het is immers bijna Halloween en vorig jaar kregen we rond deze periode ook veel meldingen over mensen die verkleed waren als horrorclown. Wie het ook was, hij is nergens te bekennen.’

‘Maar wat als het – ik bedoel “hij” – terugkomt?’ vraag ik.

‘We patrouilleren deze omgeving het komende halfuur. Iemand die eruitziet zoals u beschreven heeft, moet ons wel opvallen. Maakt u zich niet ongerust.’

Wat hen betreft is hiermee de kous af. Ik wens de agenten enigszins onwillig een goede avond, kijk toe hoe hun auto uit mijn zicht verdwijnt en doe de voordeur op slot. Met de twee extra nachtsloten die erop zitten zou niemand nog binnen kunnen komen. De zenuwen gierden door mijn lijf terwijl ik nog een rondje door het huis loop. Sterre brabbelt wat. Verder is het muisstil.